

en Bestemmelse om, at en Soldat ikke mod sin Villie kan tvinges til at opholde sig paa Hospitalet ud over den Tid, da han ellers vilde blive hjemsendt. I § 17 er der en Bestemmelse om, at Loven kun skal gælde, til den er bleven underkastet et Gennemsyn, men i hvert Fald ikke længere end til 1. April 1912.

Jeg har hermed kort gennemgaaet de Ændringer, der ere foretagne i Landstinget. Da Lovforslaget, som det nu foreligger, har vundet enstemmig Tilslutning i Udvalget, tør jeg antage, at det vil blive vedtaget og saaledes være færdigt fra Lovgivningen til at træde ud i Livet. Jeg tror, det bør siges, at der fra alle Sider, saavel fra den højtærede Minister som fra Udvalgets Medlemmer, er vist overordentlig stor Imødekommen overfor dette Lovforslag. Man har haft en Forstaaelse af, at man her stod overfor en særdeles betydningsfuld Sag, hvor det gjaldt om, at hver bidrog sin Del til, at Lovforslaget snarest muligt kunde blive vedtaget og træde ud i Livet. Gid det nu maa blive modtaget med Velvillie ude i Befolkningen, saa at det kan komme til at gøre den Nytte, som Lovgivningsmagten har ønsket og haabet.

Rørdam: Da jeg ogsaa har været med til at anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, skal jeg kun sige ganske faa Ord derom. Jeg kan ligesom den ærede sidste Taler ikke finde, at alle de Ændringer, som Landstinget har sat ind, just ere Forbedringer. Jeg finder saaledes, at det er noget uheldigt, naar der i § 6 er indsat en Ændring om, at hvis den syge vægrer sig ved at efterkomme Sundhedskommissionens Bestemmelser, indstilles disse til Afgørelse af Oversundhedskommissionen. Jeg finder, at det er et meget vidtløftigt Apparat, der her er sat i Scene. Hvis den syge ikke vil lade være at spytte paa Gulvet, naar Lægen har forbudt ham det, skal først Sundhedskommissionen tilkaldes og saa Oversundhedskommissionen og forbyde ham det. Det er ganske urimeligt, man kan godt her nøjes med Sundhedskommissionen, der bestaar af Politimesteren, Distriktslægen og et af Sogneraadet valgt Medlem. At det skulde blive særlig bedre, fordi der kommer et af Amsraadet valgt Medlem med til Stede og forbyder den syge at spytte paa Gulvet, synes jeg ikke, der er meget, der taler for. Det er heller ikke en væsentlig Forbedring, synes jeg, naar der i § 9 er kommet til at staa, at for private Skolers

Vedkommende har Sundhedskommissionen Tilsyn med, at tilbørlige Foranstaltninger til Renholdelse finde Sted. Jeg tror, det i mange Tilfælde vil blive ret besværligt for Sundhedskommissionen at foretage dette Eftersyn af de private Skoler, men det er maaske endda en mindre Sag. Den første Del af § 9 finder jeg derimod er ændret paa en heldig Maade af Landstinget, det er en absolut Forbedring.

I § 12 er der foretaget en Ændring, som gør, at denne Paragraf i Virkeligheden ingen Værdi har, som den staa nu: at enhver, der under Militærtjenesten lider af smittefarlig Tuberkulose, kan paa Statens Bekostning blive indlagt til Kur og Pleje paa et Tuberkulosehospital, dog kan Opholdet paa Hospitalet ikke mod hans Villie fortsættes ud over den Tid, da han skulde hjemsendes fra Tjenesten. Det er saaledes nu, at enhver, der i Militærtjenesten bliver angreben af en smittefarlig Sygdom, hvad enten det er Tuberkulose eller en anden, kan forplejes paa de militære Hospitaler, indtil man har Haab om, at han kommer sig, og hvis ikke bliver han kasseret og hjemsendt. Men nu lave vi her i denne Paragraf en Undtagelsesstilling. Medens man ellers siger, at naar en Mand har en smittefarlig Sygdom, naar han er Soldat, bliver han ikke sendt hjem, før den smittefarlige Sygdom er bleven kureret, har Landstinget bestemt, at hvis han har Tuberkulose, kan han ikke behandles længere end til den Tid, da han skal hjem, hvilket er lige det modsatte af det, man har tilsigtet med denne Paragraf. Man har tilsigtet med denne Paragraf, at en Soldat, der havde Tuberkulose, ikke skulde kunne rejse hjem og smitte Befolkningen derhjemme, før der i hvert Fald var gjort grundigt Forsøg paa at kurere ham. Derfor havde vi her bestemt, at han skulde indlægges til vederlagsfri Kur og Pleje paa et Hospital. Nu bestemmer man i Landstinget, at han kan rejse hjem, naar hans Tjenestetid er ude. Man kan dertil sige, at han maaske tager ind paa et andet Hospital, og det staa ham naturligvis frit for, men det eneste fornuftige vilde dog være at bestemme, at han skulde være underkastet en passende Kur og Pleje, indtil det viste sig, om Sygdommen kunde kureres, og kunde den ikke det, kunde han blive anbragt paa et andet Hospital.

Jeg finder det heller ikke heldigt, naar der i § 17 staa, at denne Lov gælder, indtil den er bleven underkastet